

den Meningsforskjellighed, der er tilstede mellem de to Sagkyndige, der have behandlet dette Spørgsmaal om Planen for Havnens Bygning, maatte blive høret ved anden Erfaring, nemlig den, der kan søges fra Gilleleie, inden Anlægget bliver paabegyndt, samt at man ogsaa vil tage under Overveielse, hvor det bekvemteste Sted er til Anlægget. Det er nemlig vel ikke i de officielle Aktstykker men andetsteds blevet udtalt, at om muligt et noget fjernere Sted vilde efter Forholdene være endnu heldigere for Anlægget. Denne sidste Bemærkning er mere privat af mig, men henstilles i Overensstemmelse med Udvalgets Mening, at man vil skænke Valget af det bekvemteste Sted en nærmere Overveielse. Med disse Udtalelser skal jeg gjentagende anbefale disse to Ændringsforslags Vedtagelse. — Det sidste Ændringsforslag angaar et nyt Spørgsmaal. Det er Forslaget under Nr. 151 angaaende rentebærende Udlaan til Høvedkommuner. Jeg skal i saa Henseende henvisse til det sidste Nummer af Betænkningen, nemlig 266, hvor Udvalget anbefaler at stille til Ministerens Raadighed en Sum af 20,000 Kr., som skulle komme sluttige, ufornuende Høvedbyrkere tilgode, det vil sige ved at blive anvendte som Laan. Man har tænkt sig Fremgangsmaaden at være den, at naar vedkommende Kommunalbestyrelse vilde garantere Indenrigsministeren paa Statskassens Vegne Laanets Forrentning og Tilbagebetaling, kan der udlaanes mindre Summer til saadanne Folk, hvorved de vilde blive satte istand til at komme ud over de vanskelige første Aar og holde de første Besværligheder ud, idet de ikke alene selv paa denne Maade kunde komme frem, men ogsaa tjene Samfundet ved at opdyrke Strækninger, der ellers vilde komme til at ligge udyrkede hen til ingen Nytte. Det er en Selvsølge, at saadanne Forhold maa tages paa med megen Varsomhed og med en bestemt Begrænsning; man har naturligvis ikke kunnet tvinge Regjeringen til at tage imod denne Bevilling, men efter den foreløbige Forhandling, man har havt med den ærede Indenrigsminister om denne Sag, tror jeg paa Udvalgets Vegne at turde antage, at han er stemt for at tage imod en saadan Bevilling. Dette angaaende Ændringsforslagene til dette Afsnit. Der findes imidlertid endnu enkelte Punkter i Betænkningen, til hvilke der ikke er stillet Ændringsforslag, og som jeg nu skal tillade mig at omtale. Man vil i Tillæg B. Spalte 605 finde en Anmærkning af Udvalget efter en Beretning om Fremme af Jernbaneanlægene, Esbjerg Havneanlæg og Anlægget af en Bro over Limfjorden. Denne Anmærkning gaar ud paa, at Udvalget tager ethvert fornødent Forhold med Hensyn til de ommeldte Forhold, forsaavidt de ikke staa i fuld Overensstemmelse med de afsluttede Kontrakter. Hvad nu angaar Jernbanerne, da skal jeg her undgaa nærmere at omtale deres Bygning og den sørgelige Overstridelse af Tidfristene, der har fundet Sted, idet jeg skal hen-

vise dette Spørgsmaal til nærmere Behandling under § 6, hvor Forholdet foreligger omtalt, navnlig hvor Tæsen er om Mulkteftergivelses osv. Hvad angaar Esbjerg Havn, vil man finde denne omtalt et andet Sted i Tillæg B., nemlig Spalte 617, hvor man har søgt nærmere Oplysning om dette Anlæg, og hvor Udvalget har udtalt, at man ikke kunde være enig i den Anskuelse, som Ministeren synes at gjøre gjældende, at det var temmelig ligegyldigt eller endog saa økonomisk rigtigt for Statskassen, at Lededæmnings Juldførelse trækker ud endnu i nogen Tid. Jeg antyder dette her, idet jeg ligeledes skal tage dette Spørgsmaal op sammen med Jernbaneanlægene, naar vi komme til § 6. Hvad Broen over Limfjorden angaar, skjønnes det ikke, at det, efter at man har efterjet Kontrakterne, fremgaar i alt Fald saa tydeligt udtalt i dem, at de Bekostninger, der vare anvendte til Sikkerhedsarbejder, nemlig til Beskyttelse omkring Jorden af Propillerne, have vrist sig nødvendige; det vil ikke fremgaa direkte af Kontrakterne, men vi faae vel nærmere at høre, hvorledes den ærede Minister forklarer dette Forhold. Smidertid kan jeg saavel med Hensyn hertil som med Hensyn til andre Punkter saa meget lettere undlade specielt at gaa ind paa dem, som jeg gjentagende maa henvisse til det af mig nævnte Forbehold, som Finantsudvalget har taget. At hele Arbejdet forventes udført til den fastsatte Termin, er selvfølgelig en glædelig Udtalelse og maa vel sagtens ogsaa være glædelig for Entreprenøerne, da der er bestemt en Mukt af 2000 Frcs. for hver Uge, der gaar ud over denne Frist. Under Nr. 147 har Udvalget tilraadet, at Regjeringen overtog paa de i Finantslovsforslaget nævnte Vilkaar Driften af Silkeborg—Herning Banen, og man er gaaet ud fra, at Laxterne paa denne Bane kunne blive de samme som paa Statsbanerne. Flere Medlemmer af Udvalget have ment, at det vil være saa meget mere hensigtsmæssig, som man formentlig i en ikke fjern Fremtid vil med Nødvendighed komme til at forlænge denne Bane fra Herning til et Punkt paa Vestbanen, og det vilde da være meget uheldigt, hvis et privat Selskab skulde have Driften af det mellemliggende Banestykke mellem Herning og Silkeborg. Jeg har dermed antydet den Anskuelse, som næres hos flere Medlemmer af Udvalget, og jeg skal tilføje, at Udvalget efter at have overveiet Spørgsmaalet rimeligvis vil finde det rigtigt — jeg antager i Overensstemmelse med den ærede Minister — til 3die Behandling at stille Forslag til Forandring i Lovforslagets Text, dette Spørgsmaal vedkommende, hvorved Thinget altsaa vil faae Leilighed til at give sin Anskuelse tydeligere tilkjende. Efter meddelt Jodberetning om de Udgifter, der ere medgaaede til mere private Jernbaneanlæg, har Udvalget tilføjet en Opfordring til den ærede Minister om at lade Private, saa hurtigt ske kan, tilflyde de dem tilkommende Erstatninger. Jeg nævner dette, fordi der